

Curriculum vitae **o. prof. dr. hab. Bazylego Degórskiego OSPPE¹**

Ks. Piotr Szczur²

1. Rodzina i lata szkolne

Remigiusz Stefan Bazyli (imię zakonne, którego używa także w pracy naukowej) urodził się 20 października 1955 roku w Łasinie (powiat grudziądzki), w rodzinie Zenona Czesława Degórskiego i Aleksandry Ireny z domu Lebiedzińskiej. Ojciec Zenon był zawodowym oficerem, obrońcą Helu w czasie drugiej wojny światowej, a potem więźniem niemieckiego obozu dla oficerów polskich *Woldenberg* (Dobiegniew). Także starsi bracia Zenona byli przedwojennymi oficerami: Ryszard Leon Degórski (pseudonim „Brzoza”), kapitan służby stałej artylerii, we wrześniu 1939 roku dowódca Baterii Artylerii Przeciwlotniczej Motorowej Typu „B” Nr 91 – Pomorskiej Brygady Kawalerii, w czasie powstania warszawskiego był odpowiedzialny za V Obwód (Mokotów) Warszawskiego Okręgu Armii Krajowej – 2. Rejon (Sielce, Siekierki) – dowódca Rejonu (funkcję objął w styczniu 1944 roku). Rozporządzał dwoma batalionami, „Korwina” i „Konduktora”, łącznie 250 ludzi. Drugim bratem (stryjem o. Bazylego) był Remigiusz Degórski (ojciec chrzestny o. Bazylego). Remigiusz był kapitanem kawalerii na rubieżach Polski, a na początku drugiej wojny światowej, jako polski oficer, miał być stracony przez bolszewickich Rosjan, ale wówczas generał Władysław Anders stworzył armię polską, do której wstąpił. Tak więc Remigiusz przeżył jako kapitan

---

¹ Niniejszy biogram o. prof. dr. hab. Bazylego Degórskiego jest zmienioną i uzupełnioną wersją tekstu zamieszczonego w 63. tomie „Vox Patrum”. Por. P. Szczur, *Prof. dr hab. Bazyli Degórski O.S.P.P.E. laureatem nagrody „Feniks”*, VoxP 63 (2015) s. 697-702.

² Ks. prof. dr. hab. Piotr Szczur, Sekcja Historii Kościoła i Patrologii, Wydział Teologii, Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II, Lublin, Polska; e-mail: piotr.szczur@kul.pl; ORCID: 0000-0003-3011-3404.

z II Korpusem Andersa całą kampanię, walcząc m.in. pod Monte Cassino. O. Bazyli miał tylko jedną siostrę – Grażynę. Chrzest przyjął w parafii św. Jakuba w Piotrkowie Kujawskim, z którego pochodzi bardzo wielu kapłanów, gdyż właśnie w Piotrkowie Kujawskim Niemcy rozstrzelali w październiku 1939 roku wszystkich okolicznych duchownych, wśród których znajdował się bł. Leon Nowakowski. Oni to – ci męczennicy Chrystusowi – na pewno wyprosili te kapłańskie powołania. Po ukończeniu szkoły podstawowej w Piotrkowie Kujawskim (1962-1970) wstąpił do Niższego Seminarium Duchownego w Płocku (1970-1974). Po uzyskaniu świadectwa dojrzałości w 1974 roku o. Bazyli wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego we Włocławku (1974-1977), a następnie – odczuwając powołanie do życia mniszego – przeszedł do Zakonu Świętego Pawła Pierwszego Pustelnika (*Ordo Sancti Pauli Primi Eremitae*).

2. Zakon i życie monastyczne

O. Bazyli Degórski pierwsze śluby zakonne złożył w Zakonie Św. Pawła Pierwszego Pustelnika 25 sierpnia 1978 roku, w Leśniowie k. Żarek, na ręce ówczesnego przeora leśniowskiego (późniejszego przeora Jasnej Góry) o. Mariana Lubelskiego³. Śluby wieczyste złożył na Jasnej Górze 25 marca 1981 roku na ręce ówczesnego generała zakonu – o. dr. Józefa Płatka⁴. Święcenia kapłańskie przyjął 20 czerwca 1981 roku na Jasnej Górze w Częstochowie z rąk biskupa Stefana Baręły⁵. Od tego czasu liturgię sprawuje nie tylko w obrządku rzymskokatolickim (łacińskim), lecz także w obrządku bizantyńskim, gdyż we wrześniu 1981 roku otrzymał od Stolicy Apostolskiej specjalny indult birtualizmu, uprawniający go do sprawowania liturgii także w obrządku wschodnim.

---

³ Marian Lubelski OSPPE (ur. 23 kwietnia 1939, zm. 28 stycznia 2016 w Częstochowie), przeor klasztoru i nowicjatu oo. paulinów oraz kustosz Sanktuarium Matki Bożej Patronki Rodzin w Leśniowie k. Żarek w latach 1978-1984, pierwszy podprzeor (od 1999 roku), a następnie przeor klasztoru na Jasnej Górze w latach 2002-2005.

⁴ Józef Płatek OSPPE (ur. 8 maja 1936), rektor Wyższego Seminarium Duchownego Paulinów w latach 1969-1972, przeor klasztorów w Warszawie, Krakowie i na Jasnej Górze w latach 1975-1977, generał zakonu paulinów w latach 1978-1990 (dwie kadencje); trzykrotnie (w roku 1979, 1983 i 1987) przyjmował na Jasnej Górze papieża Jana Pawła II.

⁵ Stefan Baręła (ur. 24 czerwca 1916, zm. 12 lutego 1984 w Częstochowie), biskup pomocniczy częstochowski w latach 1961-1964, biskup diecezjalny częstochowski w latach 1964-1984.

Przełożeni zakonni, dostrzegając uzdolnienia o. Degórskiego, powierzyli mu ważne i odpowiedzialne funkcje. Z ważniejszych, które pełnił lub nadal pełni, można wymienić (w porządku chronologicznym): wicerektor Instytutu Filozoficzno-Teologicznego Zakonu Św. Pawła Pierwszego Pustelnika w Krakowie (w roku akademickim 1987-1988; Instytut był afiliowany do Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie), członek Komisji Rewizyjnej Tekstów Liturgicznych Zakonu Św. Pawła Pierwszego Pustelnika (1988-1990), magister nowicjatu (w Rzymie) Zakonu Św. Pawła Pierwszego Pustelnika (od roku 1990), zastępca przełożonego Domu Studiów Zakonu Św. Pawła Pierwszego Pustelnika w Rzymie (29.11.1993-18.03.1996), przełożony Domu Studiów Zakonu Św. Pawła Pierwszego Pustelnika w Rzymie (od 18 marca 1996 roku), prokurator generalny przy Stolicy Apostolskiej Zakonu Św. Pawła Pierwszego Pustelnika (od 18 marca 1996 roku), członek Komisji ds. Duchowości Zakonu Św. Pawła Pierwszego Pustelnika (od 4 kwietnia 1998 roku), członek Komisji Liturgicznej Zakonu Św. Pawła Pierwszego Pustelnika (od 23 grudnia 2002 roku), przewodniczący Komisji ds. Opracowania Paulińskich Tekstów Liturgicznych (od 26 września 2014 roku). Jest też lektorem Kongregacji Nauki Wiary (od grudnia 2001 roku) oraz konsultorem grupy polskich zakonników i zakonnice, którzy należą do kurii generalnych swoich instytutów zakonnych w Rzymie (22.12.2012-18.12.2016).

3. Studia i stopnie naukowe

Studia filozoficzno-teologiczne o. Bazyli Degórski odbył w Wyższym Seminarium Duchownym we Włocławku (1974-1977) oraz w Instytucie Filozoficzno-Teologicznym Zakonu Świętego Pawła Pierwszego Pustelnika w Krakowie (1978-1981), afiliowanym do Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie. Tytuł zawodowy magistra teologii uzyskał 26 maja 1981 roku na Wydziale Teologicznym Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego (z wynikiem bardzo dobrym) na podstawie pracy pod tytułem *Eremityzm pauliński w świetle „Paulina Eremus” o. Bartłomieja Bolesławskiego* (Lublin 1981, ss. 124)⁶, napisanej pod kierunkiem ks. prof. dr. hab. Bolesława Kumora⁷.

---

⁶ Praca magisterska została wydana drukiem w niewielkim skrócie: B. Degórski, *Powstanie Zakonu Paulinów w świetle „Paulina Eremus” O. Bartłomieja Bolesławskiego*, „Studia Claromontana” 3 (1982) s. 254-281.

⁷ Bolesław Kumor (ur. 1 grudnia 1925, zm. 23 października 2002 w Lublinie), kapłan diecezji tarnowskiej, profesor nauk teologicznych, specjalizujący się w historii Kościoła katolickiego w okresie nowożytnym.

Po studiach magisterskich i święceniach prezbiteratu o. Degórski został skierowany na studia specjalistyczne z teologii i nauk patrystycznych, które odbył w Rzymie, w Pontificium Institutum Patristicum Augustinianum (1981-1987). 21 maja 1984 roku obronił licencjat z teologii i nauk patrystycznych z wynikiem *summa cum laude* (30/30). Pracę licencjacką pod tytułem *Presenza di san Paolo Primo Eremita nei testi patristici* (Roma 1984, ss. 100)⁸ napisał pod kierunkiem prof. dr Marii Grazii Mara⁹. W czerwcu 1985 roku, na podstawie zdanych wymaganych prawem specjalnych egzaminów z wynikiem *summa cum laude* (30/30), otrzymał stopień naukowy dyplomowanego licencjata teologii i nauk patrystycznych. Stopień doktora teologii i nauk patrystycznych (*Doctor in Theologia et Scientiis Patristicis*) uzyskał na podstawie rozprawy doktorskiej pod tytułem *Edizione critica della „Vita Sancti Pauli Primi Eremitae” di San Girolamo* (vol. 1-6, Roma 1987, ss. 2020)¹⁰, napisanej pod kierunkiem prof. dr Marii Grazii Mara i obronionej 5 czerwca 1987 roku z wynikiem *summa cum laude* (30/30).

Dnia 2 marca 1990 roku Papieski Uniwersytet Św. Tomasza z Akwinu w Rzymie (Pontificia Università S. Tommaso d'Aquino) nadał o. Degórskiemu tytuł profesora, który następnie został zatwierdzony przez Wielkiego Kanclerza tegoż Uniwersytetu – o. prof. Damiana Byrne'a OP¹¹ oraz przez papieską Kongregację ds. Wychowania Chrześcijańskiego. Po otrzymaniu tego tytułu naukowego o. Degórski został mianowany profesorem patrologii w Sekcji Dogmatycznej Wydziału Teologicznego Papieskiego Uniwersytetu Św. Tomasza z Akwinu w Rzymie.

Będąc już profesorem na rzymskiej uczelni, o. Degórski jednocześnie starał się o potwierdzenie swych kwalifikacji w Polsce. Z tego względu stworzył przewód habilitacyjny na Wydziale Teologii Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. Jako rozprawy habilitacyjne przedstawił dwie monografie: *Przekaz łacińskich rękopisów „Vita Sancti Pauli Primi*

---

⁸ Praca licencjacka została wydana w całości drukiem w przekładzie polskim: B. Degórski, *Święty Paweł Pierwszy Pustelnik w świetle tekstów patrystycznych*, „Studia Claromontana” 6 (1985) s. 110-144.

⁹ Maria Grazia Mara (ur. 1923, zm. 30 grudnia 2019 w Rzymie), profesor na rzymskich uniwersytetach La Sapienza i Istituto Patristico Augustinianum, specjalizująca się w historii Kościoła w starożytności i patrologii.

¹⁰ Praca doktorska została wydana drukiem jako *excerptum* pod tytułem: R. Degórski, *Edizione critica della „Vita Sancti Pauli Primi Eremitae” di Girolamo*, Pontificia Universitas Lateranensis, Institutum Patristicum Augustinianum, Roma 1987.

¹¹ Damian Byrne OP (ur. 8 stycznia 1929, zm. 18 lutego 1996 w Dublinie), przełożony generalny zakonu dominikanów w latach 1983-1992, profesor teologii.

Eremitae” św. Hieronima (Lublin 2000, ss. 450) oraz *Zbawczy dialog Boga z ludźmi w pismach św. Gaudentego z Brescji* (Rzym 2001, ss. 426). Kolokwium habilitacyjne odbyło się 21 maja 2002 roku. Po nim Rada Wydziału Teologii KUL nadała mu stopień naukowy doktora habilitowanego nauk teologicznych w zakresie historii Kościoła-patrologii. Dnia 24 lutego 2003 roku nadany stopień naukowy zatwierdziła Centralna Komisja do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych. Tytuł naukowy profesora nauk teologicznych (w zakresie historii Kościoła-patrologii) nadał mu dnia 14 kwietnia 2008 roku Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej – prof. Lech Kaczyński¹².

4. Nauka i dydaktyka

Bardzo bogata jest działalność akademicka o. prof. Bazylego Degórskiego. W latach 1987-1990 (okazjonalnie też w 1999 i 2006 roku) był wykładowcą patrologii w Instytucie Filozoficzno-Teologicznym Zakonu Św. Pawła Pierwszego Pustelnika w Krakowie. W roku akademickim 1987-1988 był wykładowcą patrologii w Wyższym Seminarium Duchownym OO. Karmelitów Bosych w Krakowie (seminarium to było afiliowane do Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie). Od 20 października 1987 do 30 czerwca 1990 roku był adiunktem naukowym w Międzywydziałowym Zakładzie Badań nad Antykiem Chrześcijańskim na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Od 2 marca 1990 roku jest profesorem patrologii w Sekcji Teologii Dogmatycznej na Wydziale Teologicznym Papieskiego Uniwersytetu Św. Tomasza z Akwinu w Rzymie. W latach 2005-2023 był profesorem patrologii i antropologii patrystycznej w Papieskim Instytucie Duchowości „Teresianum” w Rzymie (Pontificio Istituto di Spiritualità).

Dorobek piśmienniczy o. prof. Bazylego Degórskiego jest imponujący¹³. Jest on autorem 6 monografii naukowych, 15 wydań krytycznych oraz przekładów pism pisarzy wczesnochrześcijańskich i średniowiecznych, 184 artykułów naukowych napisanych w kilku językach (w tym 43 artykułów w monografiach zbiorowych, 28 artykułów w monografiach

---

¹² Lech Aleksander Kaczyński (ur. 18 czerwca 1949, zm. 10 kwietnia 2010 w Smoleńsku), polityk, doktor habilitowany nauk prawnych oraz profesor nadzwyczajny Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie i Uniwersytetu Gdańskiego, Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2005-2010.

¹³ Zob. *Bibliografia prac naukowych o. prof. dr. hab. Bazylego Degórskiego OSPPE*.

pokonferencyjnych i 113 artykułów w czasopismach naukowych), 11 haseł encyklopedycznych i słownikowych (w tym 8 w języku rosyjskim), 6 wstępów i wprowadzeń, 40 tłumaczeń (w tym 31 z języka polskiego na język włoski i 9 z języka włoskiego na język polski), 34 sprawozdań, 137 recenzji monografii naukowych, 5 bibliografii, 58 artykułów popularnonaukowych oraz 4 innych tekstów drukowanych. Jest też redaktorem 3 monografii zbiorowych. Wspólnie z ks. prof. Stanisławem Longoszem¹⁴ – jako pracownik Międzywydziałowego Zakładu Badań nad Antykiem Chrześcijańskim KUL – przygotował do druku 5 tomów periodyku patrystycznego „Vox Patrum”¹⁵.

W szczególniejszy sposób warte odnotowania są działania o. prof. Degórskiego związane z przygotowaniem i wydaniem łacińskiego tekstu krytycznego dzieła św. Hieronima: *Vita S. Pauli Primi Eremitae*. W celu przygotowania wydania krytycznego tegoż tekstu o. Bazyle wykonał imponującą pracę i przebadał w sumie 143 rękopisy znajdujące się w 43 bibliotekach rozsianych po całym świecie.

Wyrazem wielkiego uznania dla imponującego dorobku pisarskiego o. prof. Bazylego Degórskiego było przyznanie mu w 2015 roku przez Stowarzyszenie Wydawców Katolickich wyjątkowej nagrody „Złoty Feniks”¹⁶. 18 kwietnia tegoż roku, w imieniu Laureata, nagrodę odebrał o. dr Marek Tomczyk OSPPE – przeor klasztoru ojców paulinów w Warszawie. W uzasadnieniu przyznania nagrody przedstawiciele kapituły napisali:

Za wybitne dokonania w dziedzinie patrologii, teologii dogmatycznej, antropologii patrystycznej. Sytuują się one na najwyższym światowym poziomie, co potwierdza powierzenie badaczowi krytyczne wydanie pism historycznych i hagiograficznych w prestiżowym cyklu dzieł wszystkich św. Hieronima. Uczony jest znawcą dziejów monastycyzmu starożytnego, specjalizuje się również w paleografii i kodykologii łacińskiej. Jego prace nad tradycją rękopiśmienną *Żywota św. Pawła Pustelnika*, jak też innych żywotów napisanych przez św. Hieronima, opracowywanie tych tekstów, ich przekłady

---

¹⁴ Stanisław Longosz (ur. 14 marca 1938), kapłan diecezji tarnowskiej, emerytowany profesor nadzwyczajny Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II, założyciel i redaktor naczelny „Vox Patrum” w latach 1981-2012.

¹⁵ Są to następujące tomy: 12-13 (1987); 14 (1988); 15 (1988); 16 (1989); 17 (1989).

¹⁶ Nagrodę główną – oprócz o. Bazylego Degórskiego – otrzymały jeszcze dwie osoby: kard. Gianfranco Ravasi, ówczesny Przewodniczący Papieskiej Rady Kultury, oraz kard. Gerhard Müller, ówczesny Prefekt Kongregacji Nauki Wiary.

na język polski i włoski oraz liczne studia nad nimi – stanowią imponujący dorobek, godny najwyższych pochwał i wyróżnień. Rozsławiający przy tym imię polskiej, w węższym sensie, zakonnej kultury humanistycznej.

Nietrudno zauważyć, że powyższe słowa są bardzo trafnym i syntezytycznym ukazaniem wartości prac naukowych i całego dzieła intelektualnego o. prof. Degórskiego.

Znaczący jest również dorobek dydaktyczny o. Bazylego¹⁷. Wypromował on 7 magistrów (w tym 6 na Wydziale Teologicznym Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie oraz 1 w Pontificio Istituto „Regina Mundi” Papieskiego Uniwersytetu Gregoriańskiego w Rzymie), 2 *Master of Arts* z teologii (na Wydziale Teologicznym Papieskiego Uniwersytetu św. Tomasza z Akwinu w Rzymie), 24 licencjuszy (licencjat kanoniczny na Wydziale Teologicznym Papieskiego Uniwersytetu św. Tomasza z Akwinu w Rzymie) i 13 doktorów (na Wydziale Teologicznym Papieskiego Uniwersytetu św. Tomasza z Akwinu w Rzymie). Był też pierwszym relatorem jednej rozprawy doktorskiej z teologii i nauk patrystycznych (Pontificia Universitas Lateranensis, Institutum Patristicum Augustinianum)¹⁸. Jako recenzent ocenił 1 pracę magisterską, 25 prac licencjackich z teologii (licencjat kościelny), 2 prace licencjackie z nauk społecznych (licencjat naukowy) i 16 rozpraw doktorskich¹⁹.

¹⁷ Zob. *Prace dyplomowe napisane pod kierunkiem o. prof. dr. hab. Bazylego Degórskiego OSPPE*.

¹⁸ A. Bandura, *‘Athleta Christi’ nella patristica latina dei primi quattro secoli*, Roma 1994.

¹⁹ Rozprawy recenzowane na Wydziale Teologicznym Papieskiego Uniwersytetu św. Tomasza z Akwinu w Rzymie („Angelicum”): 1) Joy Ouseph Karukaparampil, *The Spirit of Holiness in the Writings of Saint Ephrem of Nisibis. A Thematic-analytical Study*, Roma 1992; 2) Eduardo Dal Santo, *San Leone Magno. Il significato salvifico dell’Incarnazione*, Roma 1995; 3) Frants Szczechorski, *Il Cristo nell’opera di S.N. Bulgakov ‘L’Agnello di Dio’*, Roma 1995; 4) Maciej Bielawski OSB, *The Philokalic Vision of the World in the Theology of Dumitru Stăniloae*, Roma 1997; 5) Ion Ionascu, *L’esperienza della preghiera di Gesù nella spiritualità romena*, Roma 2000; 6) Jun-Gyung Park (Pio) OSB oliv., *Il significato della prova nelle antiche regole monastiche latine fino alla ‘Regula Benedicti’*, Roma 2003; 7) Daniel Shea Osborn, *Wording the Incarnate: an anthropological Application of the Theology of Icons to the Poetry of the catholic Convert, Senise Leverton*, Roma 2011; 8) Serge Arnaud Mefoé, *Les oeuvres de miséricorde dans la spiritualité de sainte Faustine: un chemin de sanctification*, Roma 2021. Rozprawy recenzowane na Papieskim Instytucie Duchowości „Teresianum” w Rzymie: 1) Robert Maamary, *La vie monastique de l’Ordre Antonin Maronite à partir de la seconde moitié du Vingtième siècle. Expression et témoignage*, Roma 2012; 2) Paul Matar,

Dokonał też oceny publikacji naukowych i działalności akademickiej prof. dr. hab. Macieja Bielawskiego OSB, w celu promowania go na stanowisko profesora nadzwyczajnego Papieskiego Ateneum św. Anzelmia w Rzymie (14 czerwca 2002 roku), oraz dorobku naukowego i dydaktyczno-organizacyjnego ks. prof. dr. hab. Leszka Misiarczyka, w celu zatrudnienia go na stanowisku profesora zwyczajnego na Wydziale Nauk Historycznych i Społecznych Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie (2 maja 2019 roku). Ponadto przygotował recenzje wydawnicze 52 książek (w tym jednej rozprawy habilitacyjnej).

O. prof. Degórski jest też aktywny na polu propagowania nauki. Był organizatorem, moderatorem lub członkiem rad naukowych sześciu konferencji naukowych o zasięgu międzynarodowym. Uczestniczył w kilkunastu różnego rodzaju kongresach, konferencjach i sympozjach naukowych o zasięgu międzynarodowym i lokalnym, na których wygłosił ponad 70 referatów. Przeprowadził też serie wykładów patrystycznych m.in. dla „Formazione Permanente delle Monache Agostiniane d'Italia” (1995-1996; wykłady odbywały się w klasztorze Augustianek „S.S. Quattro Coronati” w Rzymie), w Istituto Superiore di Scienze Religiose „Mater Ecclesiae” Papieskiego Uniwersytetu Św. Tomasza z Akwinu w Rzymie (1997), Ufficio Catechistico e Servizio Diocesano per il Catecumenato (2000-2001; dla diecezji rzymskiej), Centro Ecumenico Internazionale per la Riconciliazione, wspólnoty „Comunità di Betlemme” na Monte Corona koło Umbertide (2013, 2014, 2017) oraz Instytucie Filozoficzno-Teologicznym Zakonu Św. Pawła Pierwszego Pustelnika w Krakowie i Instytucie Teologicznym w Kaliszu. Wygłosił też setki

---

Le combat spirituel chez Isaac de Ninive, Roma 2016; 3) Liubomyr Fylypchak, *‘Tu sei inesorabile, Signore!’ L’esperienza mistica della preghiera di ‘disperazione’ nella vita e negli scritti dello starez Silvano del Monte Atos*, Roma 2019. Rozprawy recenzowane na Wydziale Teologii Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II w Lublinie: 1) ks. Janusz Granda, *Hierarchia kościelna w świetle źródeł prawnych Kościoła Wschodniego (do połowy VI wieku)*, Lublin 2022; 2) ks. Dawid Dudziak, *‘Bona etenim summa sunt: spes, fides, caritas’. Cnoty teologalne jako fundament i centrum życia chrześcijańskiego w ujęciu Grzegorza Wielkiego na podstawie jego ‘Moralii’*, Lublin 2023; 3) Józef Figiel SDS, *Misterium osobowego bytu Jezusa Chrystusa w pismach dogmatycznych świętego Ambrożego*, Lublin 2023; 4) ks. Wojciech Witowski, *‘Ut ab omnibus omnia deleantur hominibus facinora’. Praktyki pokutne Kościoła irlandzkiego i brytyjskiego w świetle ksiąg pokutnych (V-VIII w.)*, Lublin 2025. Rozprawa recenzowana na Wydziale Teologicznym Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie: 1) Krzysztof Ościłowski OSPPE, *Ideał chrześcijanina i jego realizacja. Studium pism św. Paulina z Noli*, Kraków 2008.

wykładów i konferencji na temat Ojców Kościoła w Instytucie Filozoficzno-Teologicznym Zakonu Św. Pawła Pierwszego Pustelnika w Krakowie (w tym dwa wykłady inauguracyjne 1988/1989, 1999/2000), w Sanktuarium Matki Boskiej Częstochowskiej na Jasnej Górze, w Wyższym Seminarium Duchownym w Przemyśle (1989), w klasztorze Św. Trójcy Benedyktynek-Sakramentek w Castel Madama koło Rzymu (1993-2007), w Opactwie Św. Jana Chrzciciela Benedyktynek w Rzymie na Monte Mario (1994-1996), w rosyjskim klasztorze żeńskim „Uspenskiy” (obrzędki bizantyjsko-słowiańskiego) w Rzymie (2001-2002, 2011-2012), w klasztorze Mniszek Kamedulek w Złoczewie koło Sieradza (2009-2020) i na Uniwersytecie Warszawskim (2022). Brał też udział w programie *Rozmowy niedokończone* emitowanym przez Radio Maryja (4 października 1999) oraz udzielił wywiadu na temat św. Pawła Pierwszego Pustelnika do filmu nakręconego przez telewizję amerykańską (2022).

O. Bazyli Degórski jest też członkiem wielu prestiżowych organizacji, stowarzyszeń i komisji naukowych, m.in. Polskiej Sekcji Patrystycznej, Association Internationale d'Études Patristiques, Komisji Badań nad Antykiem Chrześcijańskim (przy Sekcji Historyczno-Filologicznej Towarzystwa Naukowego Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II), Polskiego Centrum Sydonologicznego, Komitetu Honorowego Zespołu Naukowo-Redakcyjnego Jasnogórskich Muzykaliów. Jest też członkiem „Pilot Project” (od czerwca 2008 roku), który zorganizowała Agenzia per la Valutazione e la Promozione delle Qualità delle Facoltà Ecclesiastiche, powołana do istnienia przez Kongregację Wychowania Katolickiego.

O. Degórski należy do wielu rad naukowych i kolegów redakcyjnych czasopism naukowych. Z ważniejszych można wymienić (w porządku chronologicznym): zastępca redaktora naczelnego czasopisma patrystycznego „Vox Patrum”, wydawanego przez Międzywydziałowy Zakład Badań nad Antykiem Chrześcijańskim KUL (10.1987-06.1990), członek Rady Naukowej „Vox Patrum” (od października 1987 roku), redaktor czasopisma naukowego „Dissertationes Paulinorum”, wydawanego przez Instytut Filozoficzno-Teologiczny Zakonu Św. Pawła Pierwszego Pustelnika w Krakowie (od 1988 roku), współpracownik naukowy i tłumacz dzieł patrystycznych dla wydawnictwa „Città Nuova Editrice” w Rzymie (21.01.1991-31.01.1996; 18.09.2003-30.06.2005 oraz w latach 2011-2013), zastępca redaktora naczelnego „Dissertationes Paulinorum” (od 1993 roku), stały współpracownik naukowy czasopisma „Miles Immaculatae” (od 24 marca 1993 roku), redaktor naukowy działu patrologicznego dzieła *Rosyjska Encyklopedia*

Katolicka (od 19 stycznia 1999 roku), członek Kolegium Redakcyjnego Wydawnictw Wyższej Szkoły Humanistyczno-Ekonomicznej we Włocławku (od stycznia 2009 roku), członek Rady Naukowej czasopisma „*Biblica et Patristica Thoruniensia*”, wydawanego przez Wydział Teologiczny Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu (od 2012 roku), członek Komitetu Naukowego „*Roczników Teologicznych. Teologia Duchowości*”, wydawanych przez Towarzystwo Naukowe KUL (2012-2022), członek Rady Naukowej „*Rocznika Teologii Katolickiej*”, wydawanego przez Międzywydziałową Katedrę Teologii Katolickiej Uniwersytetu w Białymstoku (od 2012 roku), członek Kolegium Redakcyjnego „*Zeszytów Naukowych WSHE*”, wydawanych przez Wyższą Szkołę Humanistyczno-Ekonomiczną we Włocławku (od 22 kwietnia 2013 roku), członek Rady Programowej czasopisma naukowego „*Sosnowieckie Studia Teologiczne*” (od 30 maja 2014 roku), członek Rady Naukowej „*Studiów Teologii Dogmatycznej*”, wydawanych przez Towarzystwo Teologów Dogmatyków i Katedrę Teologii Katolickiej Uniwersytetu w Białymstoku (od 2015 roku), członek Rady Naukowej rocznika „*ΘΕΟΦΩΣ-THEOFOS*”, wydawanego przez Sekcję Filozofii Polskiego Towarzystwa Teologicznego w Krakowie (od 2015 roku), członek Rady Naukowej półrocznika „*Symposium*”, wydawanego przez Wyższe Seminarium Misyjne Księża Sercanów w Stadnikach (od 2017 roku). Jest też recenzentem w wielu prestiżowych czasopismach, m.in. „*Angelicum*”, wydawanym przez Papieski Uniwersytet św. Tomasza z Akwinu w Rzymie (od września 2020 roku), „*Vox Patrum*”, wydawanym przez Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II (od 1990) czy „*Rocznikach Teologicznych*”, wydawanych przez Towarzystwo Naukowe Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II (od 2021 roku). Jest też członkiem kolegium redakcyjnego *Cyfrowego leksykonu syndonologicznego*²⁰ – projektu realizowanego przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie przy współpracy Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie, Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie i Uniwersytetu Gdańskiego, reprezentując Papieski Uniwersytet św. Tomasza w Rzymie.

Warto odnotować, że o. Degórski 17 listopada 2015 roku został mianowany przez arcybiskupa Archidiecezji Urbino-Urbania i Sant’Angelo in Vado – Giovanniego Taniego, na biegłego *in re historica et archivistica* w procesie beatyfikacyjnym i kanonizacyjnym Sługi Bożej Marii Teresy Carloni z Urbanii.

---

²⁰ *Leksykon* został też wydany drukiem: *Leksykon syndonologiczny. Polska perspektywa i wkład*, red. T. Graff – K. Pilarczyk – Z. Treppa, Historia, Hereditas, Ecclesia 21, Kraków 2023.

5. Człowiek renesansu

W ostatnim punkcie *curriculum vitae* o. Bazylego warto wspomnieć o dwóch niepospolitych jego talentach. Pierwszym z nich jest talent muzyczny. W dzieciństwie Jubilat uczył się gry na akordeonie, w szkole średniej natomiast oraz w czasie formacji kapłańskiej i zakonnej opanował naukę gry na organach i fortepianie. Już jako uczeń w Niższym Seminarium Duchownym w Płocku (1970-1974) pełnił w nim funkcję organisty. Następnie zaś był organistą w katedrze włocławskiej (1974-1977) i jednocześnie doskonalił kunszt gry na instrumencie u katedralnego organisty, Antoniego Wierzbickiego²¹. W tym samym czasie pobierał lekcje gry na fortepianie u ks. Zbigniewa Malinowskiego SDB²². Przełożeni bardzo szybko zauważyli i docenili talent oraz umiejętności muzyczne o. Bazylego i już w czasie, gdy przebywał w nowicjacie w Leśniowie (1977-1978), zlecieli mu prowadzenie chóru paulińskich nowicjuszy, których uczył muzyki kościelnej, a także wtajemniczał ich w unikalne śpiewy liturgii paulińskiej. Następnie w latach 1978-1981, w czasie formacji kapłańskiej w Wyższym Seminarium Duchownym Zakonu Paulinów na Skałce, kontynuował naukę gry na organach pod kierunkiem Jacka Kuliga z Akademii Muzycznej w Krakowie, znawcy organów oraz ówczesnego organisty w kościele na Skałce. O. Degórski rozwijał swój talent muzyczny, pogłębiał wiedzę w zakresie muzykologii i doskonalił umiejętności muzyczne także w czasie specjalistycznych studiów w Rzymie (1981-1987). Posługiwał wówczas jako organista lub kantor podczas Mszy Świętych sprawowanych w języku polskim i transmitowanych na żywo przez Sekcję Polską Radia Watykańskiego. Po tym czasie jedynie sporadycznie grał na organach, lecz miłość do tego instrumentu pozostała Jubilatowi na zawsze. W czasie wolnym od innych obowiązków chętnie oddaje się słuchaniu muzyki organowej (ale także innej muzyki klasycznej).

Drugim talentem dostojnego Jubilata jest niezwykła łatwość przyswajania sobie języków obcych. Opanował znajomość nie tylko języków

---

²¹ Antoni Wierzbicki (ur. 1914, zm. 7 lipca 1994 we Włocławku) kształcił się w Salezjańskiej Szkole Organistowskiej w Przemyślu, którą ukończył w 1934 roku. Od 1947 roku do końca życia pracował jako organista w katedrze włocławskiej. Za zasługi dla Kościoła katolickiego został odznaczony papieskim medalem „Benemerenti”.

²² Zbigniew Malinowski SDB (ur. 21 czerwca 1935, zm. 2 sierpnia 2022 w Lutomiersku), wykładowca WSD we Włocławku, założyciel Salezjańskiej Ogólnokształcącej Szkoły Muzycznej w Lutomiersku, kompozytor i poeta, wychowawca kilku pokoleń polskich organistów.

starożytnych: greckiego, łacińskiego i staroцеркiewnosłowiańskiego, lecz także nowożytnych: angielskiego, francuskiego, hiszpańskiego, niemieckiego (znajomość bierna), rosyjskiego, ukraińskiego i włoskiego, co uprawnia do stwierdzenia, że jest poliglota. Z uwagi na biegłą znajomość wielu języków, w czerwcu 2022 roku został tłumaczem oficjalnych tekstów Konferencji Episkopatu Polski z i na język łaciński, staroцеркiewnosłowiański, angielski, francuski, polski, rosyjski, ukraiński i włoski.

Na zakończenie warto dodać, że o. prof. Bazyli Degórski, mieszkając w Rzymie, swojej aktywności nie ogranicza do działalności naukowej i dydaktycznej na rzymskich uczelniach. Istotną dla niego przestrzenią pracy jest także wieloletnia już posługa kapelana i duchowego opiekuna siostr zakonnych obrządków wschodnich przebywających w klasztorach Wiecznego Miasta. Umiejętne połączenie pracy naukowej z zabieganiem o pogłębienie duchowości monastycznej osób konsekrowanych sprawia, że możemy postrzegać go nie tylko jako wytrawnego i doświadczonego naukowca, lecz przede wszystkim jako uczonego mnicha – uczonego paulina, zatroskanego o wzrost wewnętrzny osób szukających duchowego zbudowania i o rozwój duchowości monastycznej w szerokim rozumieniu. Wybitnych zakonników, wszechstronnie utalentowanych (w tym naukowo), nigdy nie brakowało w Zakonie Św. Pawła Pierwszego Pustelnika. Nietrudno więc zauważyć, że dostojny Jubilat, jako człowieka renesansu, wszechstronnie uzdolniony, posiadający szerokie zainteresowania i rozległą wiedzę z wielu dziedzin, wpisuje się w tę sukcesję wybitnych mnichów-paulinów, których określano jako *candidus et sacer*²³.

---

²³ E. Kisbán, *Historia Zakonu Paulinów Macierzystej Prowincji Węgierskiej*, t. 1: 1225-1711, tł. B. Natoński, Jasna Góra – Bydgoszcz 2009, s. 27.